

Prolog

V roce 2011 otřáslo Slovenskem děsivé svědectví. Padesátiletý Pavel K. prohlásil, že je jedním z bývalých dětských agentů, které školili na donášení a špehování komunistických funkcionářů. Podle jeho výpovědi v knize *Byl jsem dětský špion* (napsal novinář Josef Kollár) prošly v socialistickém Československu výcvikem desítky až stovky talentovaných dětí ve věku od devíti do čtrnácti let. Vhodné adepty nacházeli agenti tajných služeb většinou v pionýrských táborech a později je cvičili v odlehlých sanatoriích.

Případ využívání školáků ke špionáži by v bývalém východním bloku nebyl ojedinělý. Širokou síť dětských agentů odhalili po pádu režimu v Rumunsku. Tajná policie diktátora Nicolae Ceaușesca naverbovala v osmdesátých letech tisíce nezletilých členů. Jejich úkolem bylo zejména sledování učitelů, spolužáků a jejich rodičů.

Informace o podobné organizaci v Československu se však navzdory slovům Pavla K. nepotvrdila a spisy ani archivní dokumenty se nikdy nenašly. Svědectví neznámého muže postupně upadlo v zapomnění a prostor mu přestala věnovat média i odborníci. Z dětských špionů nepromluvil pak už nikdo.

1. kapitola

Z lehkého spánku ho probudilo ustrašené kňučení psů. Nemohl se pohnout, končetiny neovládal už několik měsíců. Hlavu měl uvězněnou ve speciálním nástavci a ochablé tělo bezvládně leželo v popruzích, z nichž nebylo úniku. Upravený invalidní vozík držel celou jeho tělesnou schránku pohromadě. Navzdory jeho nesporným výhodám si na něj nedokázal zvyknout.

Jen s námahou otevřel unavené oči a přes mrkající víčka se zahleděl ven oknem. Dvířka dřevěné ohrady létala ve větru jako fackovací panák.

Chtěl vykřiknout, ale z úst se ozvalo jen chrčení. Bleděmodrá trubice, která vedla z jeho hubeného krku, mu připomínala, že již není schopen dýchat sám. Vlastně už bez pomoci nedokáže vůbec nic. Ani zastavit nebezpečí, které upozoroval v okně.

Věděl, že své síly napíná zbytečně. Přes řádění psů ho stejně nikdo neuslyší. Zmocnilo se ho zoufalství.

Bál se rvačky, chomáčů chlupů v přimrzlé trávě, krvavých stop a ostrých drápů. Ti psi na sebe již dlouho vrčeli přes ohradu, provokovali se navzájem celé hodiny. Bylo třeba provést speciální opatření, aby se k sobě nikdy nedostali.

Když je pes jeden, může to být domácí mazlíček, ale když je jich více, je to smečka a ta může být nebezpečná, vysvětloval ženě v dobách, než jeho tělo zcela ovládla choroba.

Zuřivé vytí tato slova potvrdilo. Sledoval poletující dvířka a představoval si, co se děje mimo jeho zorné pole. Už viděl psy při těch nejhorších rvačkách, cenící zažloutlé zuby, jdoucí si po krku i nohách, jak se svíjejí v klubíčku a snaží se navzájem zneškodnit. Jen ztěžka polkl chuchvalec slin, který se mu udělal v hrdle staženém strachem.

Nemůžu tomu nijak zabránit, není to moje chyba, opakoval si svou mantru.

Po ochablých tvářích se mu přesto kutálely velké slzy. Slaná tekutina pomalu stékala po vyschlých rtech do úst, která nedokázal zavřít.

2. kapitola

Luxusní hotel na úpatí lesa připomínal zmenšeninu zámku z pohádek Walta Disneyho. Návštěvníci často vykřikli, když se vynořil zpoza stromů. Kouzelné, krásné, říkali, zatímco s vykulenýma očima vystupovali z auta. Jen málokdo by čekal takovou kýčovitou nádheru uprostřed ničeho. Vedla k ní jen jedna asfaltová cesta klikatým údolím.

Téměř stoletá stavba nesla všechny známky načančané secese, měla sedm věžiček, točité vnější schodiště a terasy s arkádami. Jasně červený nátěr střechy tvořil prudký kontrast s vybledlou listopadovou přírodou. Tento magický výjev nabíral na kráse zejména v časně ranní mlze. Hotel byl tehdy jako duch, který vystoupil z hlubokého lesa, aby připomněl lesk starých zašlých časů. Jako by se v okolí najednou ozývalo cinkání stříbrných příborů, ržání koní a zvonivý smích vousatých gentlemanů ve fraku.

Muž, který s baterkou v ruce uháněl k nedalekým stromům, však o stavbu nejevil zájem. Byl správcem rozlehlých pozemků již desetiletí a pohled na ni v něm nevyvolával žádné romantické představy. Nos mu zimou zčervenal a z úst mu vycházely obláčky páry. Do východu slunce zbývala ještě

hodina a Anton se nechtěl v mrazu zdržovat déle, než bylo nutné. Zámek, který se od rekonstrukce pyšnil honosným názvem Château Konrad, patřil holandské firmě a jeho současný vzhled byl Antonovi stále cizí. Život se do něj vrátil teprve nedávno. Dvacet let se musel věrný zaměstnanec dívat na vylámané tašky, propadlé schodiště a graffiti, která hyzdila olupující se nátěr. Na jedné straně byl rád, že se světla v budově po čase rozsvítla. Měl znovu práci, žil ve svém domku jen kousek od zámku a staral se o údržbu hotelu a pozemků. Na druhé straně ho rozčiloval příchod rozmazlených hostů, zvyklých na přepych a úsluhy. V Château Konrad se setkávala smetánka domácí i zahraniční. Parkoviště zaplňovala auta luxusních značek a na obloze namísto hvězd zářily ohňostroje doprovázené vážnou hudbou. Nic z toho se mu nelíbilo.

Podvědomě už dlouho cítil, že s příchodem těchto snobů, jak je nazýval, přijdou problémy. Málokdo byl s novým zaměřením Konradu spokojen. Personál se v hotelu často střídal, jednou si hosté stěžovali na číšníky, jindy na pokojské. Všichni chtěli mít soukromí a zároveň komfort, trvali na věcech, které si zaměstnanci mnohdy nedokázali správně vysvětlit. Ale Anton byl klidné povahy, nikdy vedení neoponoval, a proto ho většina hádek míjela. Obvykle ho nic jen tak lehce nevyvedlo z míry. Až na dnešní ráno. Udýchaně se blížil k lesu.

V hrudi se mu usadil zvláštní pocit, jako by mu na plíce a žaludek tlačil nafukující se balon. Čekal, kdy praskne.

„Možná to byla jen hra stínů,“ uklidňoval se a baterkou svítil mezi stromy.

Tři siluety vstupující do lesa, tři malá útlá těla, tři chlapci. Otřásl se.

Snažil se uvažovat střízlivě. Nikdo cizí by se nad ránem přece nepotuloval po okolí. A určitě ne děti. V lesích se rozmnožili divočáci, dokonce se mluvilo o medvědech. Jen málokdo kromě myslivců by si troufl v tomto nečase riskovat setkání s divokou zvěří.

Přesto měl stále před očima tentýž výjev, který v něm vyvolával nervozitu. Tři tmavé postavy.

Promnul si oči a znovu se zahleděl do dálky. Mlha mezi stromy houstla, až připomínala rozprášený sunar. Světlo baterky jí nemělo šanci proniknout.

„Musím se uklidnit,“ říkal si a každým vydechnutím se tlak v jeho hrudi uvolňoval. „Byl to opravdu jen přelud, nic se neděje.“

Pomalou se přibližoval k parkovišti a lesní cestě, která vedla k domku správce. Z paměti vylovil zvuky, které si zvykl na tomto místě slyšet v mládí. Šustění lékařských plášťů, kašel a dětské chichotání. Jako by byly předzvěstí zla.

Nestihl se ani podívat k bývalému hřišti, když sebou trhl při známé melodii.

Zvonící mobil ho rychle vrátil zpět do reality. Nečekal telefonát tak brzy ráno.

„Už jsi vzhůru? Díkybohu. Přijď na osmnáctku,“ šeptala žena vztekla do sluchátka. Jeho nadřízená měla nepřijemný

zvyk přehnaně artikulovat. I nyní, přestože se snažila mluvit potichu, zněla její slova jako křik. „Nevím, co se to tu děje, ale nelíbí se mi to. Oni prostě zmizeli.“

„Prosím?“ Tři siluety vstupující do lesa, tři malá útlá těla, tři chlapci. Takže to nebyla jen fantasmagorie? Zhluboka se nadechl. „Marti, kdo zmizel? Myslíš ty děti?“

„Co? Jaké děti, proboha! Ten podivný chlap, pamatuješ? Balkánec. Takový nesympatický. Utíkal chodbou a odjel v autě toho podnikatele z Blavy.“

Tato informace ho na chvíli uklidnila. Neznámé postavy nořící se do lesa byly jen důsledkem vybičovaných emocí. Teď se musí vrátit zpátky na zem – do hotelu, ke své práci správce. Nemůže působit jako blázen.

Marta byla nervózní a on potřebuje celou situaci dostat pod kontrolu.

„Chceš říct, že někdo ukradl auto našeho hosta? Zavolej policii, za chvíli přijdu za tebou. A vzbud' pana Habaje, aby byl informován.“

„Vždyť o to jde, Antonku.“ Afektovaný šepot přerostl do rozčileného křiku. „Nemůžu ho probudit. Klepala jsem i telefonovala. Nic.“

„A dveře pokoje?“

„Jsou zamčené.“

„No, pokud se zamkl, tak na recepci...“

„Náhradní svazek chybí. Říkám ti, Antonku, vůbec se mi to nelíbí.“